

Teine

Waldemar Lohk.

Tallinnas.

Trükitud A. C. Brandt'i kirjabega.

1880.

Mo isamaa.

Mo isamaa, kui kena sa,
So poole hüüan röömuga:
Sa ütse, hästi haljenda,
Mo kallis, kaunis Maarjamaa!

Kül oled näind ja kurvastust,
Kül võera võimu wallatust; —
Sa süiski veel meil haljendad,
Mei' südand murest tühjendad.

Kül on so orud öitsenud,
So iied kenast elkinud; —
Seal tuuslar seda kurja teind,
Et nende auu ta riff'mas käind.

Ka sinu poegi waewata,
Ta wötnud kaunis hoolega! —
Ei süiski wöitu ta neist saand,
Et küil neid kiusas aasta ja'ad.

Nüüd öisk'wad n'ad sull röömuga, —
Sest tuuslar sureb auuta, —
Kül Taara veel sull jõudo loob,
So wana võimu jälle toob!

S o d u.

Mo kodu kaunike,
 Mul meeles alate,
 Kus üleskasw'sin ma
 Ja laulsin ka.
 Seal kõndsin mureta,
 Lõin lusti lõpp'mata,
 Kül metsas, orus, mäel
 Ja karjamaal.

Seal eitki älli sees
 Ja lahke pääwa käes,
 Mind ellast öötsutas
 Ja armastas.
 Taat õhtul hommikul, —
 Ehk tööde wahel a'al —
 Mind targaks õpetas
 Ja kosutas.

Sest kallid koduke,
 Sull laulan alate —
 Runni mul on weel häält
 Ja laulukeelt.
 Kui wiimaks wanaks saan,
 Mo wäätid põlwe nään,
 Siis rõomusta mind sa,
 Mo kodumaa! —

M e t s.

Kui üfji metfas laulan ma,
 Eht röömsas kooris teistega,
 :: Siis on mo süda röömsam weel,
 Kui rikkal mehel kulla peal. ::

Ei muret tunne mina fiin,
 Ei waewa mind fiin ükski piin; —
 :: Mo paradiis on haljas mets,
 Mo rahupait ja mure ots. ::

Siin linnud laulwad röömsaste
 Ja ilustawad looduse,
 :: Mo hääl ei wõi fiin puududa,
 Rööm sunnib mind, et laulan ka. ::

Ei piina mind fiin kuri ilm,
 Ei nää mind ükski kuri film,
 :: Seepäraft mets, mo trööstija,
 So armastaja olen ma. ::

M a a i l m.

Ilmas 'pole headušt leida,
 Ega truudušt kell'gi nõmuda; —
 Kes sull näitab pisut sõbrust,
 Kannab fiiski kurja ka'edust.

Peab sind sõbraks senni a'ani,
 Kui sull käes on kõiki kraami,
 Muustab, kummardab ja kiidab
 Nõnda finust kasu niidab.

Nii sull kogub ligemesi,
 Igasugu inimesi, —
 Kes sind tiites kummardavad,
 Sinu ümber pesitavad.

Muudab nüüd so asi teiseks,
 Et sa jääd jo kaunis waeseks. —
 Waata, kas nad siis sind tundwad,
 Sinul siis meel auu andwad! —

Kül sull truudust tõutafid,
 Kõiki headust kuulutafid,
 Kui sa jõudsid neil' kõik' anda,
 Hästi nende panna panna.

Kui nüüd pruugid pisut abi, —
 Mis võiks saada sõbra läbi —
 Waat', kas tal siis tõutused,
 Mitmed moodi lubamised

Nüüd siis meel kül meeles seiswad,
 Teud nende järel käiwad; —
 Waid ta augutab sind heaga,
 Teutab mitmed moodi weaga.

Ütleb: „Miks ei püüdnud nõuuda,
 „Oma elu korral seada!
 „Miks ja palju laagerdasid,
 „Ilma kätte wara kandsid?!“

„Miks ja näitsid oma heldust,
 „Tegid mitmel palju headust!
 „Jäutasid oma wara,
 „Kuulsid kõige häda-kära.

„Nead on nüüd nõnda napid,
 „Minul tühjad ka mo kapid,
 „Et ei wõi sind iial aita
 „Elujärke korral seada! —

„Sellepärast sõbrakene,
 „Unusta mo majakene; —
 „Siit ei wõi ja abi leida, —
 „Wõiksid ennem juure anda!“

Nõnda kordad sõbrad ära,
 Kuuled nende tühja kära.
 Seal nad sind weel augutawad,
 Dige kurjast paugutawad.

Kõige nendel oled annud,
 Hädaaejal kraami kannud.
 Kel ja rohkem headust teinud,
 Sest nüüd rohkem sõimu näinud.

Kõik nad find nüüd teutawad,
 Sinu elu raskendawad.
 Ei sa kõlba nende mesta,
 Oled neile meelemasta.

Uhu sõber, nii on lugu,
 Mis teeb tõeste sõbra-sugu.
 Ära mõtle, et so sõber,
 On sull ikka hea naaber! —

Armastus.

Armastus on käsu täide,
 Korraliku elu näide,
 Sõbruses ta ülem asi —
 Kõidab truust inimesi.

Armastus teeb imet ilmas,
 Nitab neid, kel wesi filmas.
 Kel ta südamesse jäänud,
 Headus sellel omaks saanud.

Armastus teeb pere wagaks,
 Armastus teeb rahwa targaks;
 Tema kautab roojust, kurjust,
 Õnnetumad eluorjust! —

Armastus teeb saunad mõisaks,
 Soola, leiba maitsewaks roaks.

Tema teeb ka üle-laba,
Sulle uhkeks woodiks juba. —

Tema teebki seda imet,
Aratab sull truuduswannet;
N'ab sind ait'ma ligemesi,
Kõiki waesid inimesi.

Armastus ja taewa anne, —
Digu' tööde tähelpanne —
Ela rohkest meie keskis,
Üle Gestimaa ja priskest! —

Noortemeeste kohus neidude wastu.

Armastuse kohut täita,
Tütarlastel auu näita,
On mei' noorte meeste kohus,
Wiisakas ja wäga auus.

Iga noormees olgu mõistlik, —
Aga mitte rumal lompfik, —
Näitku auu neidudelle,
Armurikka inglitele.

Laulge neile, tehke nalja,
Näitke armastust neil wälja;

Püüdkte auustust neile näita,
Nõnda püha kohut täita.

Nad on need, kes lusti andwad,
Süband rahuranda kandwad.
Tehku ilm siis kurja kära,
See kõik jääbki sinust ära.

Kui maailma mässud, möllud, —
Mis kül kõik on tühjad kõlud —
Püüdwad sulle liiga teha,
Sinu wigadusi näha.

Need võiks sind ehk kurvastada,
Sinu elu raskendada
Aga waata, neiu filmad, —
Ja ta lahked troosti sõnad —

Wõtawad sind waigistada,
Süband jälle röömustada.
Ei sa waata siis maailma,
Uinud armu kaisus hingma.

Sest nüüd kiitke Gesti neidu —
Kes kõik waatwad truuvi peigu.
Dit'ku nad ja haljendagu,
Kurba südant röömustagu!

Truu armastuse mõte.

Oh süda, kas sa tunned tõest,
 Kes armastab sind kõigest wäest?
 Kes on see mees, kas tead sa,
 Ehk wõid mul seda nimeta?!

Ei 'pole rikas rahast ta,
 Ei kuulsast nimest, auust ka, —
 Waid on üks waene Gestimees,
 Kes elab alwa toa sees.

Tal süda füiski röömus sees —
 Ei seisa temal filmad wees, —
 Waid laul ta südant kergitab,
 Ta kurba meelt ka röömustab.

Laul löbus taewa annife —
 Ta trööstib waga südame,
 Kui ilm full ülekohut teeb,
 Siis laul s'ust kurja eemal a'ab.

Laul waga tundmist äratab
 So südames, tad suurendab,
 Kui armuke full laulab head,
 Siis sinu süda tunneb, teab:

Ta kohe walwast wahet teeb
 Ja soowimise headust näab.
 Rõik kurja aga põlgab ka,
 Ei hoia selle poole ta.

Seepärast rõõmsast elan ma,
 Mo Marile ma laulan ka,
 Ma öiskan soojast südamest:
 „Önn öitsku sulle igawest!“

Üks soow mul südand piinab weel,
 Kas soowib teada tad so meel?
 See soow on, kui find omal saats,
 Siis kül kõik ilm mind õnnes nääts.

Ei teeks ma tegu ilmaga,
 Waid elaks oma Mariga. —
 Ma mängiks, laulaks temale
 Ja kallistaks tad ellaste!

Mo pruudise.

Liisakene, lahke lindu,
 Ruule minu kandle mängu
 Ja mo lahkeid luuletusi,
 Armurikkaid annetusi.

Armuga neid sull wõin tuua,
 Itka uuest jälle luua,
 Sest so lahke ingli nägu,
 Sunnib mo sees laulutegu.

Sinu fini filmakesed
 On kui pääwajoonekesed,

Mis mo südamesse paiswad,
Uuest seda soojendamad.

Armastuse pühendusjeks,
Kurja tööde vähendusjeks,
On kui trööstjaks nad mul saanud,
Seia a'ani ikka jäänud.

Sinu lahked sõnakesed
Ja so kenad kõnekesed,
On kes mul uut südant andwad,
Wanad pühkmed väljakandwad.

Sinu armastus loob elu,
Saadab mulle magust walu.
Wõtab wigadusi matta,
Õnnerüppesse mind katta.

Ta mind peastab patupaeldest,
Kaitseb kurja kõnekeeldest; —
Töutab mulle 'kaasa anda,
Mind nii rahuranda kanda.

Sest mo kallis Viisakene,
Oled minu kallikene,
Sest nüüd töutan sulle truudust,
Soowin sulle tuhat terwist.

Kül full warsti kihlad annan,
 Oma Liisa koju kannan.
 Nii siis õnneelu algan,
 Kõiki kurja ärapõlgan.

Kannata nüüd Liisakene,
 Seni a'ani ellakene,
 Runni meie pulmawada,
 Mustab mei' elurada. —

S o o w.

Mo lauluhääl nüüd kõlagu,
 Heas jõudus sulle elfigu!
 Ta trööstigu sind kurbduses —
 Ehk kui on sinu filmad wees! —

Mo kannel kenast kõlagu,
 Mo Marikesel elagu!
 Ta meelitagu ellast sind,
 Nii kaua kui on ilmas mind.

Kui sinu ükskord kätte saan,
 Siis olen otse taewa ra'al; —
 Ei kuri ilm wõi kāraga,
 Mind iial enam hirmuta.

So süüta ingli näuke,
 Mul kinnitab kõik lootuse,
 Kui furjad tuuled mäsfawad
 Kül ja mo südant röömustad! —

Sest kannel, röömsalt kõla ja,
 Mo Marile, tad röömusta! —
 Ja tuul, ja kanna fergeste,
 Mo soowi soojalt temale! —

Kosja nõuu ja kindel armastus.

Mo pisuke pesa on kitsaks mul jäänd, —
 Wist Taara on targaste seda nii seand; —
 Et finuta temas ma rahu ei saa,
 Seepärast find kosja nüüd rutustan ma.

Kas tunned mo südand, mis sulle truust lööb,
 Kes ikka find waimus, kui pruuti omal seab?
 Oh tea, mo armuke, find armastan ma,
 Et wasta mul õigust, kas on sull nõnda ka?

Nüüd truudust sull wannun, mo kallis Marife,
 Ja siis tõeste sammun, ka sulle järele.
 Nüüd lootes weel waimus sull annan korra suud,
 Mis ilmas mul enam on, kui iial misti muud.

Armastuse igawus.

Kui üksina istun,
 Ma sügisel ööl
 Ja päawalgi liigun,
 Ehk wiibin ka tööl, —
 Siis mures ma mötlen
 Mo Marik'e peal,
 Ja siis alles tunen,
 Kuis nii mures mo meel.

Ma mötega mängin
 Ja sean sõna healt; —
 Mo südant tal kingin,
 Et liigutaks meelt.
 Siis kahtlaselt mötlen,
 Ma ikkagi weel —
 Ja ikka ma tunnen,
 Kuis nii nukker mo meel.

Kui teaks ma kindlast,
 Et truiks mul jääd; —
 Ei kannaks siis nukrast,
 Ma iialgi pead;
 Waid laulud sul teeksin,
 Ma tut'wadest puist
 Ja röömu mul loeksin,
 So südame auust! —

Lääne linnale.

Sa kena linn, mo Haapsalu,
Sull laulab ikka minu suu:
Sa kaswa, öitse, haljeüda,
So kenna, waga rahwaga!

Ei sinu sugust leia ma,
Kõik üle laia ilmamaa,
Sa oled rahul, kena ka
Mis enam võib süst pärida?

Maad, majad on sull ilusad
Ja ajad kenad ruumikad,
Ka pealegi on jaha õhk —
Ja siis weel rohke roosi lehk.

So meri õhku jahutab,
Tad termisele ohwerdab; —
Jah kannab sind kui kätte peal,
Ja niisutab so taimed teal.

So pojad terwed, tugewad,
Seal wapp'ras meeles kõnnivad
Kui Taara lapsed muistake,
Sest wana wäge tunnukse.

So maa on Taara-ite pind
Ja rahwas — tema laululind,

Ja laulab sulle lugusi,
Teeb laulus imetegusi.

So tütreid kenast öitsenad,
Nuu loodusele annavad;
Ei kardad nemad tuuslari,
Ei tema sortsi sõnasi.

Maad teevad rõõmsast oma tööd
Ei kannata iial rüppes käed,
Maid aitavad ja teevad head,
Kes kannavad ehk vast longus pead.

Jah linn, sa oled imelik,
So rahvas lahke südamlük.
Sa võerastelle rohusalw!
Ei seisad sinus mure talw'.

Kes haiged, sinus tõttavad,
Sull oma häda kurdavad, —
Neid kõiki mereweega,
Sa võtad terveks arstida.

Seepärast rändab sinusse
Suur haige hull — jah alate,
Kõik neid sa terveks toherdad,
So headust neile ohwerdad.

So koolid kenast öitsewad
 Ja lastel tarkust jäutawad;
 Need kaswatawad jõudfaste,
 Neid tarkus'waimus tõeste.

So muld on tõeste mulle kuld, —
 Mis kannab kallis Maarjapöld —
 So metsad uhkest kohawad,
 Tõest nemad on mul elawad.

Üksmeelus, ühtlus, armastus,
 Sull pole mitte enam uus,
 Waid sõbrus so sees figineb,
 Rõik kurjust ärapeletab.

Jää kindlaks, kallis linnake,
 Ja õigus' teele truuwiste!
 Sind wõtku Taara kaitseada,
 Et ikka wõiksid haljenda!

Pulmad.

Pulmad on meil jälle oota,
 Billi häält siis seal ka loota, —
 Kelle järel pulmarahwas,
 Salgu tõstmas on kül wahwas.

On jo tansust küllalt saanud,
 Mõnel jalad kangeks jäänud,
 Siis so helde pereema,
 Tõttab katma lauda ära.

Wana pulma taadikene
 Otsib, kus wa' „lustiline“;
 Walab klaasi, annab maitsta,
 Käsib nõnda terwist faitsta.

Palub kõiki rooga wõtma, —
 Patust keha jälle toitma;
 Küsib jälle waheaegas,
 Kas ehk mõnni tõbe waewas?

Wõtab siis meel rohuklaasi,
 Rõõmurikka rüüpewaasi;
 Pakub ka nüüd õlut ringi,
 Kellel toit jäänd rindu finni.

Nõnda seal siis priskest söödaks'
 Õlut, wiina rohkest joodaks';
 Saiad, wõid ja worstiotsjad,
 Wõtwad vastu wõerad watsjad.

Saamad pulmalised sõõnud,
 Hüwa õlut peale joonud,
 Billihääl siis kambriest kostab —
 Mõni mees jo jalgu tõstab.

Nõnda wäلتab paari pääwa
 Pulmaelu, mis on hüwa,
 Siis on jo kõik tansud tehtud,
 Mitmed naljad äranähtud.

Siis weel wiina annetakse,
 „Noorirahwast“ tännatakse —
 Soowitakse head õnne,
 Mis on ilmas ülem anne.

Nüüd ka hobust rakendakse,
 Rodu poole sõidetakse.
 Rahwas kaua sest weel räägib,
 Noorepaari pidu kiidab.

Paabst ja Sultan.

Paabst elab röömsast ilma peal,
 Ei puudu ilmas raha teal —
 See eest ta joob shampanja wiin',
 Oh oleksin ma Paabst ka siin!

Oh ei, ta on üks waene mees,
 Ta magab üksi woodi sees.
 Ei naest kül tohi wötta ta,
 Seepärast 'poleks Paabst kül ma.

See sultan, Türgi peamees;
 Ta elab uhke maja sees —
 Täis naisi, kõik on ilusad,
 Wist seal tal pääwad löbusad. —

Ra tema on üks waene mees,
 Seal Muhameedi usu sees;
 Ei tilka wiina pruugi ta,
 Seepärast 'poleks sultan ma.

Pool põlgan ma neid mõlemaid
 Ja kiidan oma ülemaid;
 See kaup teeks heameelega,
 Pool paabst pool sultan oleks ma.

Nüüd tüttarlaps, mul anna suud,
 Sul olen sultan, mitte muud.
 Head wennad wiina walage,
 Ra olen teie paabstike.

Kadedus.

Kadedus on hirmus töbi,
 Mis käib mitmest maadest läbi.
 Ikka kadedust ja leiad,
 Kas on põkkud kitsad, laiad.

Olgu rüütel, kaupmees, saunik,
 Wõi ehk möni mõisa moonik,
 Jkka kadedust nad kandwad
 Üheteisel tunda andwad.

Kül on mitmed mulda läinud,
 Kadedus on seda teinud; —
 Mitmed wiidud Siberisse,
 Gluksajaks mäe-töösse.

Balju leski naesi nutt'wad,
 Waestelastel leiba ot'wad, —
 Kelle mees ja laste isa
 Saanud enneaegust furma.

Junker Jaan, see wötnud kaets'ta,
 Ammuft ajast Hansu kiusta;
 Wiimaks teind tad aidawargaks,
 Riitnud kõigil ennaft targaks.

Mehike jaand kohtus' wiidud,
 Asja selgest ülekuuldud. —
 Jaani tunnistust seal ustud,
 Hansu torni pista kästud.

Süüta Hans oln'd enne haige,
 Töbine ja fidur, waene,
 Et tad nüüd weel wargaks tehtud,
 Tema auustust häbiks nähtud,

See ta hinge kurwastanud,
 Waewast terwist kustutanud,
 Nii et paari pääwa pärast
 Lahkunud sest ilma kärast.

Nüüd ta magab rahus haudas,
 Leiab püha rahu taewas.
 Aga Junkur Jaani süda,
 Walutab ja on sest paha.

Nii on kadedus kõik teinud
 Mitmel mehel piina wiinud.
 Kadedus on mõrtsuk, waras,
 Kellegil ta 'pole paras.

Gestimees, oh püüa kauta,
 Hirmsad haigust ärajaata.
 Hoia, et ei juurdu tema
 Südamesse sinul wara!

Selde Gesti emadelle.

Gesti helded emakesed, —
 Külaeided ellakesed —
 Olgem ikka wahwas meeles
 Paulte lahkes Gestikeeles.

Tehke tööd ja nähke waewa,
 Harige kõik elumaja.
 Lõugutagem, lahtutagem,
 Riidet walmis koputagem! —

Õpetagem oma lapsi,
 Et ei kannaks toorustoppi; —
 Walwage et tütrikesed,
 Seadwad tööle näpukesed.

Et ei kiunu, ega singu,
 Mlati so wastu wingu,
 Waid et ikka tallitaksid
 Kõiki kohti koristaksid.

Kas siis 'pole kena näha,
 Kui so laps võib tööd heast teha?
 Pealegi seal juures lahke,
 Rõõmulik ja mitte uhke.

Eks tei' seda 'pole näinud,
 Kus kõik asjad teiselt käinud?
 Kus on ema tütre ori,
 Kes on ikka hästi kuri!

Mlati ta paugub, painab,
 Oma ema hirmsast laimab. —
 Kõiki headust nõuuab temalt,
 Näitab siiski tihti wemmalt.

Tööd ei wiitsi iial teha —
 Püüab ellitada keha, —
 Jätab asjad hallitama
 Rapid, lauad seenetama.

Ema ohkab, nuttab, palub,
 Wigasi kõik kõrval sulub.
 Püüab siis tend ehitada
 Noorde meestel peelitada.

Juhtub siis üks mees ta kimpu,
 Sellega teeb seda tempu,
 Et ei paari aasta pärast
 Pole peasmist enam võlast.

Nõnda ema ennast peastab,
 Mehel risti kaela wistab, —
 Siis see maese mehe süda
 Wiimaks kannab waenu, wiha.

Sellepärast eidekesed,
 Kaswatage tütrikesed:
 Hariduses, talituses,
 Kenas koduõpetuses.

Noorelt laske koolis käia,
 Aga mitte laiskust lüüa,
 Wiimaks perepidamises,
 Andke õppust usinuses.

Tuleb mees siis tema järel,
 On ta otse rõõmumerel, —
 Auustab, õnnistab ja tänab,
 Heldel emal kiitust kannab,

Et on tütre kaswatanud,
 Auustaste tend õpetanud; —
 Kes nüüd hoolas perenaene,
 Mehel kallid kaasakene.

Gesti taatidelle.

Auustad Gesti taadikeseid,
 Kui teil päävud pilwilised,
 Ärge siiski kartma lööge —
 Isamaale truuiks jääge!

Kasvatage oma lapsi,
 Jätkem eemal wiinatopsi,
 Püüdkte isamaale headust
 Nõudke taga tarkust, teadust!

Pange omad lapsed kooli,
 Ärge jätke laisa-kooli!
 Olge see peal walmsad waatma,
 Kooli-teele hoolsad saatma. —

Tarkus on jo kuldne olu,
 Temast tuleb rahwa elu.
 Jumalus ei saa siis loitma,
 Wigadusi rahwast näitma.

Seadke endil sõbrustamist
 Naabridega ümberkäimist,
 Wäge kõigist asjust juttu,
 Tarka õppust kuulge ruttu!

Lugege ka ajalehti,
 Kus teil ikka õige tihhti:
 Jutustakse, õpetakse,
 Wigadusi parandakse.

Küll siis nääd, kuis õnn sull õitseb
 Wiletsust sult ärakaitseb,
 Soowid, et kõik kuri kauks
 Glad isamaale auuks.

Lõpu laul.

Lõpetuses soowin õnne,
 Kõigel olgu armu anne,
 Ärgu olgu tühja käre,
 Kurjust fibutage ära!

Olgem heatööle wahwad
 Jätke maha kurjad rahwad,
 Nõudke taga tarkust. teadust,
 Oigemisel tehke headust!

Noored mehed olge hoolsad,
 Kirgud, wiisakad ja rõõmsad!
 Laulge nii, et lafsub laane
 Heli kostab wõera maale.

Andke aini wanadelle, —
 Ka weel noore neiudelle —
 Jätke maha halpust, uhkust,
 Rumaluse paha lehkust.

Kui mo salmik teile passib
 Teie lahkest omal kosib,
 Seab teil lahked laulu lugu
 Lahutab tei' meelt ka sugu.

Nõuiks mul ammugi jo olnud,
 Mlati ka meelde tulnud,
 Et teil puudub wiisijida
 Salmikute ella ema.

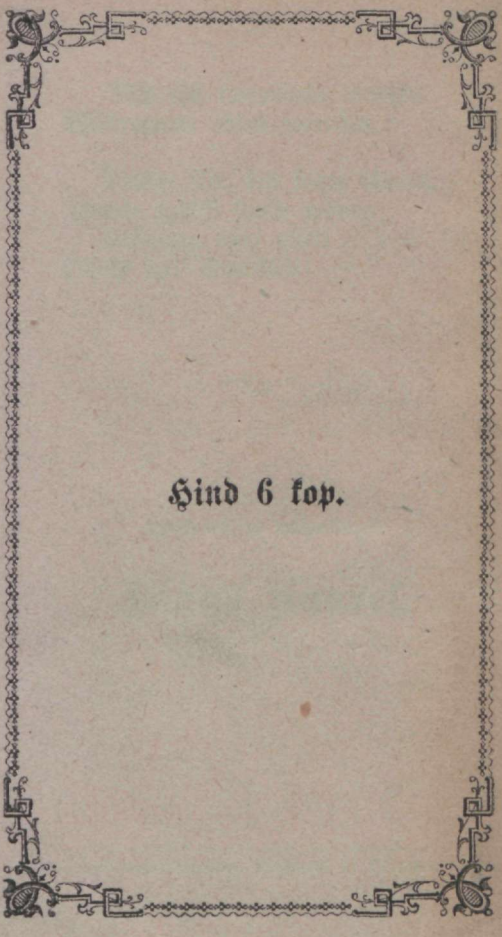
Kui mul elupäiwi jätkub,
 Eluwaew weel lusti pakub, —

Siis teil tulewaseks talweks
 Wiisiraamat astub wõersiks.

Laulge siis, sest saate röömu,
 Tundke tublist laulu wõimu,
 Lahutage oma meeli
 Õijake mei' Gestikeeli! —

Luulenud ja wäljaannud

Lääne Saarel.

Гинд 6 топ.

1